

brat *frančišek* 1

*Pričevalec – svetnik,
ki je preстал mučenje zaradi
izpovedi svoje vere,
a ob tem ni umrl.*

- PRIČEVALCI
- ALOJZIJ KOZAR
- CHIARA CORBELLA PETRILLO
- NARODNI VOLILNI KAPITELJ OFS

CHIARA CORBELLA PETRILLO

Urednikova beseda

4 Frančiškova duhovnost

Maksim Izpovedovalec –
kako je trpljenje lahko pozitivno?

6 Naša evangelizacija

Alojzij Kozar
Chiara Corbella Petrillo

11 Frančiškov svetni red

Narodni volilni kapitelj OFS
Novo leto 2019 - voščilnica
Karel Boromejski

20 Iz naših družin

Pojdimo na obrobja
Mlad duh v starem telesu
V kamrici srca
Srečanje bratstev OFS tržaške in kopske škofije

28 Iz Frančiškovih logov (revij)

Frančiškov prijatelj
San Francesco

30 Mladi Frančišku

Mojca Špende OFS

34 Pravičnost in mir

Izsek iz intervjuja »Med nami«
Studenci za Afriko – WELL4AFRICA

36 Korenine in sadovi

Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (43)

40 Sveta dežela

Četrti mednarodni kongres komisarjev
za Sveto deželo v Jeruzalemu
Romanje na Ciper

46 Razvedrilo

Izdelava cvetja iz krep papirja
Nagradna anagrameška izpolnjevanke

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbef/revija_BF

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbef/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Na naslovnici Chiara Corbella Petrillo,
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:

Ul. škofa Maksimilijana Drževnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;

sklic na 00 700-19.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Stopili smo v
Novo leto, v
katerem bomo v
naši reviji nadaljevali
s spoznavanjem
svetništva. Letos se bomo
srečevali z različnimi tipi
svetnikov, vsakokrat pa
se bomo seznanili tudi s

kakšnim svetniškim kandidatom in z
nedavno razglašenimi svetniki.

Tokratna številka revije Brat
Frančišek nam predstavlja pričevalce
oz. izpovedovalce, včasih imenovane
spoznavalce, tip svetništva, ki je podoben
mučeništvu, vendar preizkušnja vere
pri njih ni povzročila smrti. Eden
največjih predstavnikov je sv. Maksim
Izpovedovalec, ki nam ga je v zapisu
predstavil frančiškanski bogoslovec br.
Jan Dominik Bogataj OFM.

V rubriki *Naša evangelizacija* bomo
spoznali božja služabnika: v katehezi
OFS je predstavljen duhovnik Alojzij
Kozar, v nadaljevanju pa še žena in mati
Chiara Corbella Petrillo.

Za nami je narodni volilni kapitelj OFS,
ki je prinesel novo vodstvo, v rubriki OFS
pa si preberite vtise in utrinke s kapitelja.

Od vzhoda do zahoda bi lahko
opisali tokratno rubriko *Iz naših družin*,
saj lahko preberete o dogajanju v
Prekmurju in na Primorskem.

Za boljšo povezanost Frančiškove
družine, smo uvedli novo rubriko
Iz Frančiškovih logov (revij), ki nam
bo vselej predstavila zanimivosti iz
sorodnih revij: tokrat iz *Frančiškovega
prijatelja* in *San Francesca*.

V narodnem svetu OFS je nova
odgovorna za Frančiškove otroke in
Frančiškovo mladino (FO in FRAMA)
Mojca Špende OFS, s katero smo se
pogovarjali v rubriki *Mladi Frančišku*.

Svetodeželska rubrika prinaša utrinke
s četrtega mednarodnega kongresa
komisarjev za Sveto deželo in vabi na
romanje na Ciper.

V *Razvedrilu* pa se med pozabljenimi
spretnostmi lahko naučite izdelovati
cvetje iz krep papirja.

Želim vam prijetno branje in veliko
božjega blagoslova v novem letu!

Vse dobro!

br. Janez Papa

Maksim Izpovedovalec – kako je trpljenje lahko pozitivno?

Sveti Maksim Izpovedovalec (okoli 580–662 po Kr.) je eden najpomembnejših krščanskih filozofov in teologov vseh časov. Živel je v času, ko so veliki krščanski bizantinski imperij začeli že pretresati vpadi Perzijcev in Arabcev, vrstili pa so se tudi številni teološki spori.

Maksim je bil menih, ki je veliko pisal in v svojih besedilih združuje asketično izkušnjo, bogastvo dotedanje patristične tradicije in tudi vrhunsko filozofijo. Največkrat so to kratki spisi, kjer je bogastvo teološke misli, prevetreno z osebno živeto izkušnjo, strnjeno v jedrnatih izrekih, razlagah, modrostih.

Zagovarjal je pravi nauk glede Kristusove volje, a v njegovem času ga še niso razumeli. Širilo se je namreč zmotno prepričanje, imenovano monoteletizem (*mónos* – eden; *thélema* – volja), da je imel Kristus zgolj eno, božansko voljo in tako sploh ni bil pravi človek. Nasprotno pa je Maksim trdil, da je imel Kristus tako Božjo kot tudi človeško voljo, ki pa jo je iz ljubezni do ljudi svobodno spojil z Božjim odrešitvenim načrtom: »Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi« (Lk 22,42).

Ko je papež Martin I. pod Maksimovim vplivom leta 649 sklical lateranski cerkveni zbor, na katerem so obsodili monoteletske herezije, je dal cesar oba prijete in odvesti v Konstantinopol, kjer so jima tudi sodili. Papež je leta 655 v izgnanstvu umrl, Maksima pa so zaradi njegove zvestobe pravemu nauku mučili, izobčili in izgnali v današnjo Gruzijo, kjer je leta 662 umrl. Da ne bi mogel več oznanjati nauka o dveh Kristusovih voljah, so mu odsekali jezik in desno roko.

Naziv, ki ga nosi Maksim za svojim imenom, je dobil dvajset let po svoji smrti na Tretjem koncilu v Konstantinoplu (680–681), ko je Cerkev spoznala, da je njegov nauk resničen. Izpovedovalec (oziroma Pričevalec ali Spoznavalec) je prevod grške besede *homologetés*, latinsko *confessor*. To je označba za svetnika, ki je prestal mučenje zaradi izpovedi svoje vere, a ob tem ni takoj umrl, ker bi potem postal mučenec.

Pretresljivo je, kako je Maksim v svojem kratkem spisu *Deset poglavij*, že trideset let pred smrtjo nekako napovedal svojo usodo.¹ Temeljni poudarek v besedilu, ki je razdeljeno na deset kratkih, tudi lažje zapomnljivih odlomkov, je pozitivna vloga trpljenja v duhovnem življenju. Tako trpljenje je seveda zgolj tisto, ki ga znamo prenašati z bogovdano potrpežljivostjo. Nauk podkrepi tudi z eshatološkim upanjem, ki računa na nebeško blaženost brez trpljenja, in z zaupanjem v Božjo previdnost, da je tudi, morda pa ravno v trpljenju, z nami Bog, ki je v Sinu tudi sam trpel.

Spis Deset poglavij

1. Trpljenje svetih je boj med zavistjo in krepostjo. Zavist si prizadeva prevladati, krepost pa ostati neporažena s tem, da

¹ V slovenščini imamo do sedaj na voljo dve knjigi s prevodi njegovih del, ki jih je napravil Gorazd Kocjančič: Maksim Spoznavalec, *Izbrani spisi*, Celje: Mohorjeva družba, 2000, in Maksim Izpovedovalec, *Kaj je krščanstvo?*, Ljubljana: KUD Logos, 2018. Besedilo, ki ga objavljamo tu, je vzeto iz druge knjige, ki je pravkar izšla, str. 161–164.

prenese vse, kar jo doleti. Prva (tj. zavist) si prizadeva utreti pot zlu s kaznovanjem tistih ljudi, ki so na pravi poti, druga (tj. krepost) pa se trudi zadržati dobre, četudi jih nesreče doletijo v večji meri.

2. Bojevanje z mukami je tekma kreposti; tistim, ki vztrajajo, prinaša nagrado za zmago, brezstrastje duše. Z brezstrastjem se duša prek nesebične ljubezni zedinja z Bogom, ko se po svoji naravnosti ločuje od telesa in sveta. Za ljudi, ki so vztrajni, je mučenje telesa – krepitev duše.

3. Ko nas je na začetku prevaral užitek, smo dali prednost smrti pred resničnim življenjem. Hvaležno torej prenašajmo morilca užitka – telesno muko –, da bi potem, ko smrt užitka skupaj s seboj izniči smrt, ki je nastala zaradi njega, v zameno prejeli znova prihajajoče življenje, ki je bilo prodano užitku in je odkupljeno z majhnimi mukami mesa.

4. Če se v blagostanju mesa ponavadi poveča silovitost greha, je očitno, da se v njegovem trpljenju ponavadi znova razsveti silovitost kreposti. Plemenito torej prenašajmo trpljenje mesa, ki nas očiščuje duševnih madežev in nam naklanja prihodnje veličastvo. »Trpljenja sedanjega časa ni vredno primerjati z veličastvom, ki se bo razodelo v nas« (Rim 8,18).

5. Zdravniki, ki zdravijo telo, ne dajejo enega in istega zdravila vsem; tudi Bog, ki ozdravlja bolezni duš, ne pozna le enega načina zdravljenja, ki bi bil prikladen za vse, temveč vsaki duši naklanja, kar je zanjo primerno, in tako udejanja ozdravitve. Zahvaljujmo se torej, ko smo deležni zdravljenja, četudi je mučno, kar se nam dogaja. Cilj je namreč blažen.

6. Nič tako ne pokaže naravnosti duše kot upori trpečega mesa. Če se jim namreč duša vda, se bo izkazalo, da bolj ljubi meso kot Boga, če pa ostane neomajna v pretresih, ki izhajajo iz teh uporov,

Izpovedovalec (oziroma Pričevalec ali Spoznavalec) je prevod grške besede *homologetés*, latinsko *confessor*. To je označba za svetnika, ki je prestal mučenje zaradi izpovedi svoje vere, a ob tem ni takoj umrl, ker bi potem postal mučenec.

se bo izkazalo, da bolj ceni krepost kakor meso. Prek kreposti bo sprejela Boga, ki bo v njej prebival – Boga, ki je zaradi duše prestal trpljenje kot človek in ji bo glasno govoril kakor nekoč učencem: »Bodite pogumni, jaz sem premagal svet« (Jn 16,33).

7. Če so bili sveti deležni Božje vzgoje, se tudi mi zahvaljujmo, ko smo vzgajani skupaj z njimi, da bomo vredni postati deležni njihovega veličastva. »Gospod namreč vzgaja tistega, ki ga ljubi; biča vsakega sina, ki ga sprejema« (Prg 3,12).

8. Adam, ki je sprejel svojo »stran« (tj. Evo), ki mu je ponudila užitek, je človeškost vrgel iz raja. Gospod pa, čigar stran je bila v trpljenju predrt s kopjem, je razbojnika privedel v raj. Ljubimo torej muko mesa, sovražimo pa njegov užitek. Prva namreč »vodi noter« in nas vrača k dobrinam, drugi pa »vodi ven« in nas od dobrin odmika.

9. Če je Bog trpel v mesu, ko je postal človek – kateri trpin se ne bi veselil, ker ima Boga za sodeleznika svojega trpljenja? Trpeti skupaj z njim namreč naklanja Kraljestvo. Po resnici namreč govori ta, ki pravi: »Če z njim trpimo, bomo z njim tudi poveljani« (Rim 3,17).

10. Če moramo vsekakor trpeti muke zaradi užitka svojega praočeta – užitka, ki je vmešan v našo naravo –, plemenito prenesimo začasne muke. Tako bomo v sebi otopili bodico užitka in se osvobodili kazni prihodnjega veka, ki bi nas doletele zaradi užitka.

Jan Dominik Bogataj OFM

Alojzij Kozar

Sem duhovnik, to je poklic, ki ga moram živeti

V letu 2019 v Frančiškovem svetnem redu nadaljujemo s temo, ki smo jo v krajevnih bratstvih obdelovali že lansko leto – svetništvo in slovenski svetniški kandidati. Kateheze so ponovno pripravili v mariborskem pokrajinskem bratstvu in se v celoti (tako letošnje kot lanske) najdejo na spletni strani OFS Slovenije. V vsaki številki Brata Frančiška pa bo ponovno objavljena le krajša spodbuda ob enem izmed predstavljenih bodočih (če Bog da) svetnikov.

Svetopisemski odlomek – Jn 10,7-18

Jezus je znova spregovoril: »Resnično, resnično, povem vam: Jaz sem vrata za ovce.

Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji, toda ovce jih niso poslušale. Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo. Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje. Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju. Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. Tisti pa, ki je najemnik in ne pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbljuje in razkropi. Je pač najemnik in mu za ovce ni mar. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir. Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem

sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta» Jn 10,7-18.

Odlomek iz Vodila OFS

Z vsemi ljudmi dobre volje so (sestre in bratje OFS) poklicani graditi bolj bratski in evangelijski svet, da bi se dopolnilo božje kraljestvo. Zavedajo naj se, da vsakdo, »ki sledi Kristusu, popolnemu Človeku, sam postaja vedno bolj človek«. Zato naj svoje dolžnosti opravljajo odgovorno v duhu krščanskega služenja. *Vodilo OFS, člen 14*

Kratek življenjepisa

Božji služabnik Alojzij Kozar (1910–1999) je bil rojen v Martinju na Goriškem 11. novembra 1910, krščen pa naslednjega dne v župnijski cerkvi na Gorenjem Seniku, ki je danes v Porabju na Madžarskem. Po gimnaziji v Murski Soboti in na Ptujju se je v mariborskem bogoslovju pripravljajal za duhovniški poklic. 5. julija 1936 je bil v Mariboru posvečen v duhovnika. Kaplansko službo je opravljal v Trbovljah, Hrastniku, Brežicah in Turnišču. Med vojno je bil pregnan v Hosszupereszteg in Kermedin (Körmend) na Madžarsko.

Po vojni je nekaj mesecev služboval v župniji Velika Polana kot naslednik župnika Danijela Halasa, ki je tik pred

koncem vojne umrl mučeniške smrti. Od 1. novembra 1945 je deloval v Odrancih. Skupaj z verniki je nastopil težak križev pot, ko si je prizadeval za gradnjo cerkve in duhovno oblikovanje župnije. Takratna oblast je hotela na vsak način zatreti novo župnijo, zato je zaprla župnika in cerkvene odbornike, gradbeni material za novo cerkev pa je zaplenila. Sledile so še mnoge kazni in težke preizkušnje (nekaj mož je pri nesreči med gradnjo celo izgubilo življenje). Župnik je vodil ta prizadevanja vernikov, da so si najprej postavili zasilno leseno cerkev, nato pa zidano cerkev Svete Trojice, ki je bila zgrajena v letih 1964–67 po načrtih ing. arh. Janeza Valentinčiča. Naprosil je enega takratnih najboljših slikarjev, duhovnika Staneta Kregarja, da je cerkev poslikal.

Kljub pritiskom takratne oblasti je ostal pokončen in zvest Cerkvi. Ob svojem poklicnem delu se je ukvarjal s kulturno dejavnostjo. Vodil je pevske zборе, vzpodbujal ljudsko petje, zbiral in zapisoval stare narodne pesmi. Širši javnosti je bil znan predvsem kot pisatelj. Napisal je deset knjig in okrog 220 krajših zapisov. Dolga leta je urejal Stopinje, zbornik Pomurskega pastoralnega področja.

Sodeloval je pri sestavljanju veroučnih učbenikov in pesmaric, prevajal je pesmi Avgusta Pavla iz madžarščine in jih izdal v knjigi *Tako pojem psalme v naročju slepe doline*. Iz nemščine je prevedel in deloma priredil knjigo *Pisma staršem*.

Za svoje delo je prejel več priznanj in nagrad, med njimi Trubarjevo plaketo za življenjsko delo, mednarodno nagrado za kratko prozo. Prejel je tudi odličje sv. Cirila in Metoda.

Umrl je 29. aprila 1999 v Odrancih, kjer je tudi pokopan. Decembra 2015 se je zanj začel postopek za beatifikacijo in od takrat se imenuje Božji služabnik.

Duhovna dediščina svetnika in aplikacija za sodobni čas

Kozarja uvrščajo v vrsto mohorskih pripovednikov, ki se je začela s Franom Erjavcem, Josipom Jurčičem, nadaljevala pa prek Finžgarja, Meška, Preglja, Bevka, Jalna. »Kozar je umetnik lepe slovenske besede, je Slovenec in duhovnik, ki ve, kaj hoče s svojimi deli« (Jani Ravenko/Jože Zadravec). Na njegovem spomeniku pred odransko župnijsko cerkvijo piše, da je bil »zavzet dušni pastir, odličen vzgojitelj, graditelj cerkva, pisatelj s srcem, glasbenik s poslušom«. Zavzeto je sodeloval tudi izven župnije, v lendarški dekaniji, v mariborski škofiji in v Cerkvi na Slovenskem.

»Kozar je bil predvsem duhovnik, dušni pastir. K ljudem se je zmeraj odpravil z Gospodom v rokah oziroma z Gospodom v srcu, zato so bile tudi besede, ki jih je govoril, besede upanja, spodbude, moči,« je po njegovi smrti o njem zapisal nečak Lojze, njegov dolgoletni sodelavec in naslednik v Odrancih.

Od njem se lahko vprašamo, kakšen je naš odnos do svojega naroda, koliko in kako ga znamo prenesti na prihodnje generacije. Od njega se lahko učimo ljubezni do slovenskega jezika ter predanosti svoji poklicanosti.

Molitev za beatifikacijo Božjega služabnika Alojzija Kozarja

*Sveti troedini Bog, Oče, Sin in Sveti Duh,
hvala ti za duhovnika Alojzija Kozarja,
ki je z vso svojo ljubeznijo
gradil tvoje svetišče
in vodil ljudi k tebi.
S pisano in govorno besedo,
s svojo pokončno držo
je v ljudeh krepil neuničljivo upanje,
poživljal vero in v nemal ljubezen.
Zaupno je častil Marijo,
ki je Vnebovzeta.
Naj pred vesoljno Cerkvijo
doseže čast oltarja.
Po Kristusu, našem Gospodu.
Amen.*

*Očenaš ...
Zdrava Marija ...
Slava Očetu ...*

*Dobri Bog, po priprošnji duhovnika
Alojzija Kozarja
nam (mi) podeli milost ...*

Chiara Corbella Petrillo

Čeprav je Chiara šele pred dobrimi šestimi leti odšla k »tistemu, ki jo edini bolj ljubi kot jaz« (besede njenega moža), je o njej že veliko napisanega. Če bi se kdo rad obogatil s pripovedjo o njenem življenju, mu svetujem knjigo *Rojeni za večno življenje*. Za bolj hitro spoznavanje je pa precej predstavitev in pričevanj na You Tubu, nekaj celo s slovenskimi podnapisi.

Ko prebiram življenje velikih mož in žena, se vedno najprej vprašam, kaj jim je pomagalo, da so lahko naredili tako umetnino iz svojega življenja. Gotovo je na prvem mestu Božja milost. Ampak to Gospod Bog na veliko raztresa povsod in vsem. Kaj je pripomoglo, da jo je sprejela in z njo sodelovala?

Temelj duhovnega življenja je gotovo dobila doma, ko sta z mamo vsak dan petnajst minut skupaj molili. Red povsod, tudi pri molitvi, daje trdnost, privzga vztrajnost in samoobvladvanje. Naučila se je »Boga obravnavati kot osebo, ne pa kot nekoga, ki je v njeni službi«, kot je kasneje sama povedala.

Z očetom, ki je bil na visokem položaju v turizmu, so dosti potovali. V stiku z različnimi ljudmi, kraji in kulturami je pridobila širino. Svojo dušo je bogatila s slikanjem, igranjem klavirja in violine.

Vpliv na njeno prihodnost so imela romanja v Medjugorje in vse, kar je s tem povezano. Chiara se je na njih naučila »zapravljati čas« za slavljenje Matere vseh mater in molitev rožnega venca. Tu je spoznala tudi svojega bodočega moža.

Leta 2008 se je Chiara udeležila tečaja za odkrivanje poklica v Assisiju in tam zapro-

sila p. Vita za duhovnega spremljevalca. Spoznala je, da je za življenje po evangeliju

treba tudi nekaj znati, odkrivati svojo poklicanost v rednem branju Svetega pisma in razločevati Božji načrt ob spremstvu za to usposobljenega duhovnika.

Naslednja močna stvar je bilo peš romanje z mladimi iz Rima v Assisi. Rezultat je bil med drugim spoznanje, da »premagovanje naporov in teža nahrbtnika človeka primorata, da odvrže vse nebitveno, kar ga ovira pri napredovanju.« Zamenjala je logiko. Na moža Enrica ni gledala več, kot da je njena predprava, ampak kot na Božji dar. Ni se več spotikala ob njegove napake, ampak odkrivala svoje.

Naštela sem samo nekaj drobcev iz Chiarine mladosti, na katerih je gradila. In kaj je zgradila v samo 28 letih življenja na tem svetu, kakšno sporočilo prinaša današnjemu človeku? Verjetno ob branju njenega življenja vsakemu zatrepeta srce ob čem drugem, glede na osebne izkušnje in situacijo. Na tem mestu samo nekaj epizod:

Ko je izvedela za diagnozo prvega otroka, ki ga je nosila pod srcem, je pisala možu: »Vedela sem, da je Gospod za naju pripravil nekaj drugega. Ni vedno vse tako, kot si zamišljamo.« In kasneje: »Ne smem zahtevati, da bi razumela vse naenkrat. Gospod ima načrt, ki ga še ne morem doumeti. Zaupal nama je plemenito nalogo – sprejeti čudovito bitje, kakršna mnogi sovražijo in zavržejo, da končajo v kakšnem bolnišničnem smetnjaku.« Deklica je živela samo 34 minut. Chiara je na ta dan občutila veselje, na njenem obrazu je bil neverjeten mir, kar je bilo popolno drugače, kot če bi naredila splav in bi jo za vedno zaznamovalo trpljenje.

Dogodek se je ponovil v nekoliko drugačni obliki pri drugem otroku. Chiarin odziv: »Ne razumem, vendar sprejemem. Ljubezen ne ustvari ničesar nepopolnega. Življenje je Božji dar, ki ga je treba sprejeti takšnega, kakršen je.« Svoje trpljenje je premagovala tako, da je skrbela za druge in jih tolažila.

Tretji otroček je bil zdrav. A v nosečnosti so pri Chiari odkrili raka na jeziku. Prva skrb ji je bil otrok, zato je vztrajala, da ga donosi, in operirali so jo dva dni po njegovem rojstvu. Kljub zdravljenju je bolezen napredovala. Pazila je, da se fantiček ne bi navezoval nanjo, da mu ne bo pretežka ločitev. »Nasprotje ljubezni ni sovraštvo, ampak prilaščanje.« V hudem trpljenju ni želela vedeti, koliko časa ji še ostaja. »Gospoda prosim, naj mi da moč samo za današnji dan, le en korak naenkrat. Razpolagamo samo s sedanjim trenutkom in v njem smo lahko srečni bolj kot si lahko mislimo.«

Chiara Corbella Petrillo – prosi za nas!

s. Rebeka Kenda
ŠSSFKK

Novo leto 2019

Kaplj e časa, bežni hipi,
dolga, dobro vidna sled;
z njimi rastemo v višino,
z njimi merimo globino,
naš postaja širni svet.

Čas nam snuje Božja roka,
da v njem pletemo tkanino,
sanjsko lepo vezenino;
svoja drobna dobra dela
za ljudi in za naravo
Bogu v čast in njemu v slavo.
(Čas, Berta Golob)

Na pragu leta 2019 vsem bralcem Brata Frančiška
želiva obilo domišljije, radovednosti, dobro izkoriščenega časa
ter poguma in volje za življenje po evangeliju v Frančiškovem duhu

v imenu obeh narodnih svetov FO in FRAME
ter OFS predsednici Karin Črnigoj in Fani Pečar

Narodni volilni kapitelj OFS

Sredi novembra, od 16. do 18. 11. 2018, smo se bratje in sestre zbrali v Kančevcih na narodnem volilnem kapitlju. Srečanje smo začeli v bratskem duhu že v petek, ko smo se po večerji zbrali v dvorani. S svojo novo monodramo nas je nagovoril in nasmej al dramski igralec Gregor Čušin. Dan smo zaključili s sveto mašo.

V soboto smo najprej pozdravili gosta z višje ravni, sestro Ano Fruk OFS, ki je prišla iz Zagreba in je bila predsednica kapitlja, ter brata Pedra Zitho OFM, ki je generalni duhovni asistent. Sestra Ana nas je spodbujala, da potre-

bujemo ljudi, ki bodo služili, animirali in vodili. Položila nam je na srce, naj prosimo Gospoda, da nam pokaže pravo pot. Brat Pedro pa nam je zaupal, kako se Bog vodil njegovo življenje. Rodil se je v Južni Afriki, v družini s 6 otroki.

Povedal nam je, da je kot frančiškan zelo malo vedel o OFS. Lani pa so ga poklicali v Rim, kjer je še globlje vstopil na področje vzgoje. Od takrat potuje po svetu in se srečuje z duhovnimi asistenti. Je spremljevalec OFS in je vzljubil to

službo. Naloga nas vseh je, da vsak dan znova obnovljamo Frančiškovo karizmo in po Marijinem zgledu rečemo DA. Moramo biti odprti, da poslušamo in se učimo, kako v današnjem času živeti to karizmo.

Z zanimanjem smo poslušali poročila, ki so jih za pretekla tri leta pripravili bratje in sestre, ki so opravljali službe. Ugotovili smo, da so svoje služenje vzeli zares, saj so nas popeljali skozi bogato delo na vseh področjih. Sledila je zahvala brata Metoda Trajbariča OFS, dosedanjega

predsednika, ki se je z darilci zahvalil svoji ekipi za sodelovanje in delo v preteklem obdobju.

Po kosilu smo si mnogi privoščili sprehod po gozdu, ki je bilo čisto jesensko. Šumenje listja in dežnikarice, ki smo jih našli nedaleč stran od Doma, so nas navdali s hvaležnostjo in veseljem.

Volitve smo začeli v kapeli z molitvijo in prošnjo Svetemu Duhu, da bi bdel nad nami in nam pomagal, da izberemo prave brate in sestre za služenje v prihodnjih treh letih.

Pozno popoldne smo dobili novo vodstvo OFS:

- ☞ **predsednica: Fani Pečar OFS**
- ☞ **podpredsednik: Jože Kozel OFS**
- ☞ **tajnik: Metod Trajbarič OFS**
- ☞ **odgovorni za vzgojo: Mirko Potočnik OFS**
- ☞ **blagajnik: Slavko Žižek OFS**
- ☞ **odgovorna za Frančiškove otroke in mladino (FO in FRAMA): Mojca Špende OFS**
- ☞ **mednarodni predstavnik: Tomaž Potokar OFS**
- ☞ **namestnik mednarodnega predstavnika: Metod Trajbarič OFS**

Ko smo po volitvah odhajali iz dvorane, nam je p. Robert Bahčič OFM podaril serafinske rožne venčke in nas zadolžil, da molimo za brate in sestre, ki bodo vodili Frančiškov svetni red v Sloveniji v prihodnjem mandatu.

Pri maši smo se zahvalili in prosili Božjega blagoslova za novoizvoljene. Slovesno je iz src zazvenela zahvalna pesem, ki je bila odraz veselja in bratske povezanosti.

Zvečer pa smo z zanimanjem prisluhnili udeležencem 3. evropskega kongresa OFS in FRAME, ki je bil avgusta v Litvi. V sliki in besedi so nam predstavili celotno srečanje in tako smo tudi mi okusili veseljnost OFS.

Nedelja je minila v zahvali, veselju, načrtovanju in bratski povezanosti. Težko smo se ločili drug od drugega in se vrnili na svoje domove, ki so razkropljeni po naši lepi Sloveniji.

In še nekaj vtisov ...

Fani Pečar OFS, predsednica

Sem zadnjič prebrala, da se menda na dan 2500-krat dotaknemo svojega telefona. Sama sem teden pred kapituljem precejkrat to naredila zaradi njega. Nisem si mislila, da se ga bom morala dotakniti tudi zaradi klica o izvolitvi za predsednico. No, zadeva se je zgodila in za naslednja tri leta vem, da bo takega dotikanja mobitela zaradi OFS še kar precej. Se pa tega (kot tudi ostalega dela) predvsem veselim. Tisto malo strahu in negotovosti, ki ju vseeno čutim, pa mi odpravljajo zaupanje v Njega, ki skrbi sicer za presenečenja, vendar te ne pušča samega, dosedanje izkušnje dela z ljudmi, ki so z mano v ekipi sedanjega narodnega sveta, in srečevanja z ostalimi, ki nas družijo navdušenje nad skrivnostjo življenja po zgledu svetega Frančiška in od katerih zadnji dan odpiram sporočila na mobitelu, ki poleg čestitk obljublajo tudi pomoč in molitev.

Metod Trajbarič OFS, tajnik

Menim, da ni dobro, če je ena oseba v isti službi predolgo. Zato tudi nisem želel kandidirati za tretji mandat, rad pa še naprej sodelujem v narodnem svetu. Dobro je, da smo deloma prenovljena ekipa, da se vpeljujejo mlajši v delo narodnega sveta. Še nikoli nisem bil tajnik. Vem, da ni malo dela, a z Božjo pomočjo bo šlo.

Slavko Žižek OFS, blagajnik

Službo blagajnika v narodnem svetu OFS sprejemam v duhu služenja in jo doživljam kot »sladko breme«. To ne bo delo cestinarja, ampak blagohotna skrb za malho, iz katere bo kdaj pa kdaj treba iz različnih razlogov dati jesti bratu oslu ali najti v njej kakšen karitativni novčič. Bogu gre hvala za brate in sestre, ki so to delo opravljali do sedaj, in priprošnja za blagoslov vnaprej. In naj bo drezanja v sv. Juda Tadeja za pomoč čim manj.

Nejc Presečnik FRAMA

Med vami, brati in sestrami OFS, se lepo počutim, prav domače. Sicer sem naletel ravno na uradni del, poročila, vendar sem začutil duha, ki veje med nami. Pomembno se mi zdi, da se pogovarjamo, kje bi lahko sodelovala OFS in FRAMA, čeprav si tega še ne predstavljamo natančno, vendar se trudimo v tej smeri. Vedno smo veseli, kadar se udeležite kakšnih naših dogodkov in za vašo pomoč smo hvaležni.

Mirko Potočnik OFS, odgovorni za vzgojo

Zahvaljujem se vsem za zaupanje in potrditev, da je naše delo za vzgojo naletelo na pozitivne odmeve. Začeli smo dobro, mislim, da je

treba vztrajati na načrtani poti. Največ pozornosti bomo posvetili duhovnim vajam, da bi bile bolj obiskane in bolj sprejete med brati in sestrami.

Mojca Špende OFS, odgovorna za FO in FRAMA

Ko smo se vozili v Kančevce, nisem pričakovala izvolitve. Sem mlada, nimam izkušenj, v bratstvu sem aktivna komaj dve leti. Kot bratska animatorka poskušam v KB Nazarje skrbeti za to, da bi se bolj povezovali OFS, FO in FRAMA. Te priložnosti v narodnem svetu sem zelo vesela, to bo velik izziv.

Jože Kozel OFS, podpredsednik

Pred nami je velika odgovornost. Mislim, da moramo delati na tem, da naredimo bratstva še bolj Frančiškova, da bomo gradili na medsebojnih odnosih med brati in sestrami. To je tisto najbolj pristno Frančiškovo – biti brat bratu, imeti rad drug drugega in se spodbujati na poti. Če nam bo uspelo to, potem smo naredili vse!

Fr. Pedro Zitha OFM

Med vami, brati in sestrami, se počutim zelo toplo sprejetega. Sem resnično navdušen! Vedno bom molil za vas in zahvaljujem se vam za vaše go-

stoljubje. Prijazno ste me prišli iskat na letališče in pot v avtu je v prijateljskem vzdušju hitro minila. Žal mi je, da ne govorim vašega jezika, ampak se vseeno med vami počutim kot doma. To je veselje Frančiškovega bratstva. Žal mi je, ker ne morem ostati dlje, ampak v teh dveh dneh sem resnično začutil Frančiškovo karizmo med vami, brati in sestrami v Sloveniji. Upam, da se bom še kdaj vrnil in molil bom za novi narodni svet, da bo dobro delal.

Ana Fruk OFS

Vesela sem, da sem dobila priložnost, da v imenu generalnega ministra predsedujem kapitulju. Zadnjič sem bila v Sloveniji na evropskem kongresu FRAME leta 2003, sem pa srečevala brate in sestre iz Slovenije na mednarodnih srečanjih. Vesela sem, da sem videla celotno bratstvo OFS Slovenije. Bala sem se, da bo jezik težava, a sem vas razumela in upam, da tudi vi mene. Všeč mi je, da izžarevate vedrino in mir. Zdi se mi, da ste naredili velik premik v zadnjih nekaj letih, in ta narodni svet, ki je izvoljen, se mi zdi, da je pripravljen prisluhniti bratom in sestram iz krajevnih bratstev. Vesela sem, da sem vas, svoje sosede, videla od blizu in občutila, kako živite svoje bratstvo. Hvala vam za gostoljubje in pričevanje!

Tomaž Potokar OFS, mednarodni predstavnik

Najprej sem se branil te službe, a z Božjo pomočjo bo šlo. Morda bo najprej malo šepajoče, a zaupam. Če je to Božja volja, bo tudi moja.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Karel Boromejski

Karel Boromejski je izhajal iz ene najuglednejših rodbin v milanski kneževini, ki je bila v sorodstvu z več vladarji. Rodil se je 2. oktobra 1538 kot tretji otrok senatorja Gilberta Boromea in Margherite Medici. Starši so bili pobožni, globoko verni in dejavni v ljubezni do bližnjega. Mati je umrla, ko je bilo Karlu komaj devet let. Oče se je ponovno poročil, kajti družina s šestimi otroki je potrebovala drugo mater. Družina je upravljala vrsto cerkvenih posestev in je tako bila v tesni zvezi s predstavniki Cerkve. Po tedanji navadi je bil Karel že s sedmimi leti uvrščen med klerike, da je lahko sprejel v upravo cerkveno posest.

Solanje je pričel v Milanu, ko mu je bilo štirinajst let, se je vpisal na univerzo v mestu Pavia, kjer je študiral pravo in študij po sedmih letih dokončal z dvojnim doktoratom. Leta 1558 je izgubil očeta, leta 1559 pa je njegov stric (materin brat) Gian Angelo Medici poslal papež Pij IV. Oče je Karla ves čas študija navajal k resnemu delu in Karel je užival ugled vzornega študenta. Zato ni čudno, da ga je stric – papež hotel imeti ob sebi, da bi mu s svojim znanjem prava pomagal pri vodstvu Cerkve. Leta 1560 je komaj dvaindvajsetletnega Karla imenoval za kardinala in mu podelil naslov »stalnega upravitelja« milanske nadškofije, vendar z obveznostjo, da ostane v Rimu kot njegov pomočnik. Mladi »kardinal-nečak«, kot so mu pravili, je bil zelo moder svetovalec stricu papežu. Tudi na Karlovo prigovarjanje je Pij IV. ponovno sklical in leta 1563 dokončal

cerkveni zbor v Tridentu. Tega leta se je Karel po duhovnih vajah dokončno odločil za duhovniški poklic: julija je prejel mašniško posvečenje (prejel ga je na skrivaj, ker so doma pričakovali, da bo pustil duhovništvo in prevzel grofijo), decembra istega leta pa je bil posvečen še v škofa. Leta 1565 je v nje-

govem naročju umrl stric-papež in Karel Boromejski je smel zapustiti Rim.

V Milanu so ga slovesno sprejeli septembra 1565. Mladi nadškof se je nemudoma lotil dela. Najprej je napravil red v nadškofijskih uradih, potem pa je obiskal čisto vse župnije v svoji prostrani nadškofiji. Vtise s teh obiskov je zapisoval in iz teh zapiskov so nastali njegovi sloveči Opomini ljudstvu. Dobro je čutil: če hočem škofijo prenoviti po smernicah tridentinskega koncila, potrebujem dobre sodelavce. Zato je začel ustanavljati semenišča, zavode za vzgojo bodočih duhovnikov. Za vernike

je ustanavljal šole, v katerih so poučevali verouk.

Nadškof Karel Boromejski se je izkazal v odpovedi samemu sebi in ljubezni do bližnjega za časa velike kuge, ki je v letih 1576/77 pustošila po njegovi škofiji. Zgodovinarji poročajo, da je bil milanski nadškof tedaj pravi oče kužnih bolnikov.

Ko so mu svetovali, naj zapusti mesto, je dejal: »Dober pastir da življenje za svoje ovce.« Prodal je vse, kar je imel, celo obleko, da je dajal revežem.

Sam je bil sicer zaščitnik Frančiškovega reda, še bolj pa je udeležan duha svetega Frančiška v svojem življenju. Izogibal se je dragim oblačilom, menda so za njegove obleke tudi berači menili, da se jih ne da več nositi. Bil je ponižen in je skrival svoje zasluge, da bi ga drugi ne slavili. Brez obotavljanja je pomival posodo, se sklonil k revežu ali sedel k njemu ob pot.

Oktobra leta 1584 je šel na duhovne vaje v kraj Monte Varallo pri Novari. Z zadnjimi močmi je odpotoval proti Milanu, kjer je 3. novembra 1584 izdihnil svojo dušo, star komaj 46 let. Med svetnike je bil prištet leta 1601. Za svojega zavetnika so si ga izbrali dušni pastirji, vzgojni zavodi in semenišča.

Duh Assisija - Podaj MI Roko

Pojdimo na obrobja

Frančiškova konferenca je v Duhu Assisija v letu Gospodovem 2018 pogledala v obrobja današnjega časa. Vendar je še prej bilo potrebno priti do tja. Tako smo se na enem mestu, na Kostanjevici pri Novi Gorici, zbrali bratje in sestre OFS skupaj z redovnimi sestrami in duhovnimi asistenti.

Mesec oktober, »mesec darov, sadov in barv«. Pisan in pester, kot naše življenje. In v to je vtakana zlata nit molitve, druženja in bogatih izkušenj. Pogled na obrobja, kjer se na dejanja ne gleda z vidika *imeti*, temveč z razumevanjem. Predvsem pa s čuječnostjo in ljubeznijo, ki danes kakor nekoč bogati in

dela svet lepši, razumnejši, bolj odprt za Boga in bližnjega.

Dan, podarjen od Gospoda, nam je dal to milost, da smo za trenutek odložili skrb dneva in se pustili nagovoriti Njemu, ki nam daje vedno novo upanje, da naša dela obrodijo vedno nov sad. Pa pogledjmo na pot tega dne.

Sledili smo programu, ki je bil sestavljen iz več delov, vsi pa strjeni v celoto. Pričeli smo z zbiranjem ter nadaljevali s pesmijo, molitvijo in premišljevanjem pred Najsvetejšim v cerkvi. V premi-

šljevanju se je bilo potrebno spustiti v globino duha, kjer je moč najti naše slabosti, in na novo odkriti smisel in bogastvo naše vere, ki nas s svojo korenito vztrajnostjo resnice, dobrote in nesebične ljubezni vedno znova razsvetli in nam pokaže jasno pot miru. Če sledimo Njemu, ki je naše bogastvo, tega cilja ne bomo zgrešili. Kakor je zapisano v svetem pismu: »LJUBITE SE MED SEBOJ, KAKOR SEM VAS LJUBIL.« In trenutki obrobja bodo spremenjeni v trenutke mirnega sobivanja.

V to sobivanje smo pogledali ob okrogli mizi, ki ni šla mimo, temveč na obrobja. O tem so spregovorili gostje: g. Marko Rijavec, p. Niko Žvokelj, mlada zakonca, s. Doroteja Emeršič in S....., ki je omizje tudi vodila. Vsak se je poglobil na obrobje, ko človek hodi v negotovosti in se ob tem sprašuje, kaj lahko v življenju spremeni, opusti ali sprejme, da ga trenutna situacija ne zavede. Odločitve obstajajo na duhovniški kot tudi na zakonski ravni. Pred to odločitvijo so tako mladi kot tudi starejši. Nihče

ne uide trenutku, ko se sam v različnih pogledih znajde na obrobju. Tam pa niso le drugačni od nas, na obrobju se najdemo vsi. Kako si to predstavljamo, se je slišalo v delavnicah, med tem ča-

som pa si je ena izmed skupin ogledala znamenitosti samostana. Se pred tem smo napolnili svoje izpraznjene želodčke z okusno hrano. (Bog povrni pridnim rokam, ki so poskrbele za to!)

Sveto mašo za mir je daroval upokojeni gospod škof Metod Pirihi. V nagovoru je poudaril pomen pogovora, molitve, obiska svete maše, kesanja in obžalovanja. Medsebojno spoštovanje nam daje duhovni dvig. Po njem nastaja mir, to pa je zlato orodje, s katerim gradimo boljši svet. V tem svetu moramo postati dobri pričevalci in oznanjevalci miru kakor sveti Frančišek.

Obogateni z nasmehi, besedami spodbude, spoznanji in v upanju, da se naslednje leto znova srečamo, smo zapustili gostoljubje samostana in se poslovili od bratov in sester. Do prihodnjega srečanja pa ostanimo povezani s svetim Franči-

škom in Klaro v molitvi, ki kakor nevidna roka prinaša luč miru, ki je Kristus.

Pa gremo od besed k dejanju! Sonce pošilja svoje žarke, Bog daje svojo ljubezen in mi dajmo svetu to, kar prinaša mir.

Silva Žabota OFS

Kapitelj v Beltincih

Mlad duh v starem telesu

Kapitelj v krajevnem bratstvu je svojevrstno doživetje. Tako kot smo si bratje in sestre med seboj različni, vsak je nekaj posebnega, edinstvenega, tako so različna tudi bratstva in zaradi tega tudi kapitelji. Vsi vemo, da je trenutek kapitlja posebej blagoslovljen, da ga praznujemo in ne opravljamo ali celo imamo. Ker pa smo vsi ljudje, slabotni in obdani s slabostmi, vemo, da nas je včasih kapitlja tudi strah: tisti, ki vodimo kapitelj, se sprašujemo, ali bodo bratje in sestre sprejeli službe, pa tudi, ali jih bodo zmogli spustiti iz rok. Tisti, ki pa imajo možnost voliti in biti izvoljeni, se gotovo večkrat sprašujejo, ali bodo zmogli služiti kot predsednik, tajnik, blagajnik in v drugih službah. To niso tako enostavne reči. Vsak brat ali sestra, ki ima rad svoje bratstvo, si želi, da bi napredovalo, in se zaveda, da je veselje do služenja zelo pomembno, vendar vedno ne zadostuje. Biti mora oboje: določena mera znanja in sposobnosti ter seveda veselje in razpoložljivost.

V bratstvih, kjer je povprečna starost že blizu osemdesetim, je sprejemanje služb lahko problematično. Zato sem pred kapitljem v Beltincih prosila Svetega Duha, naj pomaga. In je.

Naj vam povem, kako mladega duha ima to bratstvo. Kako so se znašli: dobivajo se med tednom v župnijskem Domu upokojencev, ki se imenuje po Janku Škrabanu, beltinškem župniku, ki je bil velik prijatelj bolnih in onemoglih. Najprej se družijo pri skupnem kosilu v domski jedilnici, potem pa se preselijo v klubsko sobo in imajo sveto mašo in srečanje KB.

Tudi tokrat je bilo tako. Že pri kosilu smo začutili bratsko razpoloženje ne samo med člani KB Beltinci, ampak tudi med oskrbovanci, ki so bili

V kamrici srca

Prižigajo se mnoge lučke in luči,
po mestnih ulicah vse vrvi.
Diši po cimetu in vinu in kostanju,
po stojnicah je kot v čebeljem panju.
Na moč se trudi svet,
da bi zasenčil mali plamen hrepenenja,
da bi utišal molk
in tiho možnost samozrenja.
Ne dá očem nebesnih zvezd
preprostega okrasja
in srcu, da bi bilo v ritmu enoglasja ...
A če ustaviš se za hip in zbrano vse
premisliš,
lahko odločiš se, da ves bleščeč nered
počistiš,
da notranji pogled usmeriš v svojo
kamrico srca,
ki ni še okrašena in ki v pozabi tvoji
lastni trepeti...
Odloči se in vstopi!
Razglej se po tišini lastni,
ki tu je vedno zate!
Razloči zvok miru,
ki poje nežno melodijo
in luč ljubezni siplje nate.
Takrat začutiš, da to je tisto pravo
in vse, po čemer hrepeniš;
ker tistega, kar je zares pomembno,
si v veselju in v trpljenju vedno bolj želiš ...
Želiš Luči si prave, ki vedno bi sijala in
te grela tam, kjer je srce.
Saj to srce zares je tvoje in od rojstva
pa do smrti s tabo gre.
Le Bog izpolni večno hrepenenje,
le On zares prižge v srcu Luč.
Poglej! Prihaja v jasli,
da že kot Detetu mu podariš svoj ključ!

Olga Pelaj

v jedilnici, in osebjem. Kapitelj smo začeli v vedrem duhu in tako je bilo do konca. Za vsako službo so bile sestre razpoložljive, le sestra, ki jo je doletela služba blagajničarke, je potožila, da zaradi svojih let ne ve, če bo zmogla. Naložila si je namreč že osem križev. Ob bratski spodbudi se je opogumila in sprejela. In na koncu kapitlja, ko smo videli, kako korajžno se je zavihtela na svoje kolo, smo vedeli, da bo beltinška zakladničarka zmogla. Enako velja za druge sestre, posebno za predsednico, ki je ugotovila, da jo kljub mnogim zdravstvenim težavam sestre podpirajo v njeni službi, za katero je dobila že tretji mandat. Za službo predsednice je bila izvoljena Angela Peterka, v svetu pa so še: Elizabeta Pozderez – podpredsednica in odgovorna za vzgojo, Marija Erjavec – tajnica in bratska animatorka ter Rozika Kavaš – blagajničarka. Po kapitlju smo se zbrali še v domski kapeli pri sveti maši. Sestram v beltinškem bratstvu želim, da bi se ob duhovni asistenci br. Jurija Štravsca še dolgo krepcale v duhu svetega očeta Frančiška!

Doroteja Emeršič OFS

Srečanje bratstev OFS tržaške in koprške škofije

Nekaj utrinkov s srečanja bratstev OFS tržaške in koprške škofije, ki se že nekaj let srečujemo ob relikvijah bl. Monalda Koprškega. Letos je bilo srečanje v Kopru.

Ob 16. uri smo obhajali sv. mašo v slovenskem in italijanskem jeziku. Slovesno somaševanje je vodil minorit p. Janez Kurbus, s svojim petjem v latinščini pa jo je obogatil kvartet Oremus. V uvodu sta nas pozdravili s. Marija Barač in s. Valentina Baldacci.

Po sv. maši smo se ustavili še ob relikvijah blaženega Monalda in mu izročali svoje molitve.

Nato je sledilo skupno druženje v Monaldovi dvorani.

Doroteja Baričič OFS
foto: Gorenc

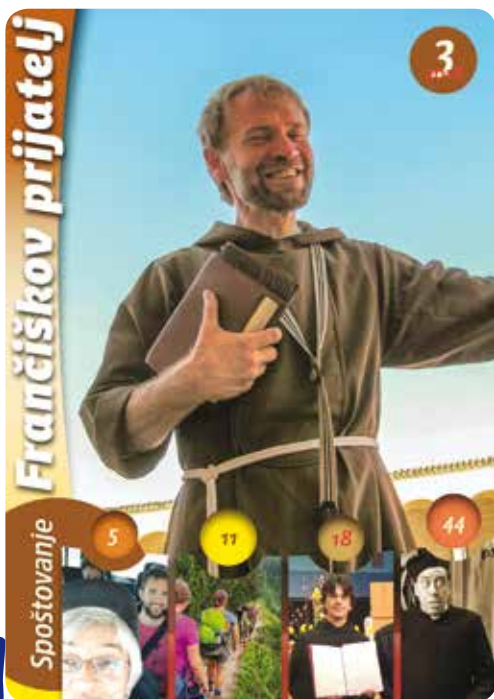

Frančiškov prijatelj

www.kapucini.si/franciskov-prijatelj-vse

Ste vedeli, da je tek najstarejša igra na svetu? Če pogledate v zadnjo številko Frančiškovega prijatelja v letu 2018, boste ob tem izvedeli še kaj drugega o igrah. Igra je namreč osnovna rdeča nit številke. Ob teoriji iger, njihovi zgodovini in pravilih vas v reviji čaka tudi intervju s salezijancem Gašperjem M. Otrinom, ki je dobro pozna najrazličnejše igre, predstavljen je novi svetnik Vincenc Romano, dogodki iz mladinske pastorale kapucinskih župnij pa polnijo rubriko Mozaik.

Vabljeni k prebiranju!

San Francesco

www.francescopatronoditalia.it

Enzo Fortunato
FRANČIŠEK IN SULTAN: Sporočilo

»Vsi živimo pod istim nebom, pa nimamo istega obzorja.«

To misel je izrazil nekdanji nemški zvezni kancler Konrad Adenauer, ko sta se Nemčija in z njo Evropa znašli v še enem od mnogih napetih trenutkov v svoji zgodovini. Prikrto sporoča, kako pomembno je, da ne izključujemo drugega, pa naj bo to jud, musliman, hindujec ali budist, marveč da mu omogočimo, da ostaja on sam v svoji izvirnosti in v svoji drugačnosti. Nekaj podobnega nam je želel povedati, čeprav v drugačnem odtenku, mladi Carlo Acutis, ki je trpel za levkemijo in umrl pri 15 letih: »Vsi se rodimo kot originali, a mnogi umrejo kot fotokopije.« Da bi sledili temu cilju in ne bi umrli kot fotokopije, nam Carlo naroča, naj bo Božja beseda naš kompas in naj ji zvesto sledimo.

Te trditve nas bogatijo ter hkrati uvajajo v letošnje praznovanje 800. obletnice srečanja Frančiška in sultana Malik al-Kamila, v čas, ko so se soočile različne kulture in so se odprla vrata za medverski dialog. Ta trenutek se v Frančiškovi domovini ponavlja dan za dnem že osemsto let. Nebo razsvetljuje to potovanje za vse ljudi, ki si želijo srečanja z drugim. Veliki francoski mislec Michel de Montaigne je zapisal: »Ko me nekdo sprašuje za razlog mojih popotovanj, po navadi odgovarjam, da dobro vem, pred čem bežim, a ne vem, kaj iščem.« Mi pa verjamejo, da je Frančišek dobro vedel, kaj išče in kaj nam želi sporočiti.

Frančiškovo sporočilo namreč presega poti križarskih vojn, poti sramotenja, osamitve in socialnega izključevanja in nas želi napotiti na ozko, težko in strmo pot dialoga in spoštovanja.

Prva pot, pot križarskih vojn, se je izkazala za zgrešeno in Frančišek je bil njen očividec. Vrnil se je iz vojne in pri priči pozabil na svojo gorečo željo postati vitez, kajti na bojnem polju je od blizu odkrival posledice vihtenja meča: rane, stiske, trpljenje, sovraštvo in smrt. Na tistem kraju je Frančišek spoznal drugega človeka kot svojega sovražnika.

Druga pot je bila in je še vedno pot osamitve in izključevanja. To je nesmiselna pot v današnje svetu globalizacije. Ne moremo in ne smemo se več sprenevedati, da je človek, ki živi poleg mene, moj sovražnik. Ta druga pot nas opominja na obravnavo bolnih gobavcev v srednjem

veku. Morali so živeti odmaknjeno, daleč od mene, od moje družine, mojega mesta, čisto na obrobju. Asiški ubožec spozna izključenega gobavca, ko ga objame.

Tretja in zadnja pot daje prednost dialogu pred toleranco. »Toleriranje« more voditi le v socialno izključenost ali v konflikt. To je proces, način razmišljanja in življenja, ki ni naklonjen sprejemanju, ne vodi v dialog, v srečevanje, pač pa v odnos »tolerirati do neke meje«. Etimološka razlaga grške besede dialog odkrije, da je to kombinacija dveh (*dia-*) *logo*i, prepletanje dveh različnih misljenj, čustvovanj in nazorov. V tej luči postane Frančišek z obiskom Malika al-Kamila in z objemom gobavega človeka velik varuh dialoga, saj prepozna drugega človeka, ko ga imenuje za **brata**, kar je najpogostejše uporabljena beseda v Sončni pesmi.

(Vir: San Francesco 2018, št. 8/9)

Prevedla Valentina Ščuka OFS

Mojca Špende OFS

Mojca je bila v novembru na narodnem kapitlju v Kančevcih izvoljena za službo bratske animatorke. Veselimo se mladih moči in njenega čutenja do Frančiškovih otrok in mladine. Zato smo jo povabili na pogovor in ji zastavili nekaj vprašanj.

Mojca, se nam lahko najprej malo predstaviš? Od kod prihajaš, kako se spominjaš otroštva? Kaj rada počneš?

Mojca: Prihajam iz Savinjske doline natančneje iz Prihove, to je majhna vasica pri Nazarjah. Tam sem preži-

vela vsa otroška leta. Veliko prijetnih spominov imam na preživljanje časa zunaj, v naravi, ob delu, ki ga na kmetiji nikoli ne zmanjka. Lepe spomine imam tudi na osnovno šolo in tamkajšnje učitelje. Ta pozitivna izkušnja je veliko pripomogla k temu, da sem se po končani gimnaziji odločila za študij na Pedagoški fakulteti. Sem novopečena učiteljica fizike in matematike ter že odkrivam radosti in »bridkosti« učiteljskega poklica. V prostem času sem rada prostovoljka, kam odpotujem ali pa skuham kaj okusnega.

Že kot 5-letna deklica si postala Frančiškov otrok. Kakšne spomine

imaš iz tega obdobja? Je bila pri vas živa skupina FO? Kaj ste počeli? Kako so potekala vaša srečanja?

Mojca: Res je. Nisem še hodila v šolo, ko je moja mami poklicala Marinka Napotnik, ki je dolga leta v Nazarjah vodila Frančiškove otroke, in me povabila na srečanja. Srečevali smo se ob sobotah pred večerno mašo, spoznavali življenje sv. Frančiška, veliko smo peli. Posebno žive spomine imam na festivale Frančiškovih otrok, kjer je bilo vedno zelo prijetno, z milostjo in pesmijo prežeto, druženje. *Na tem mestu je primerna velika zahvala naši Marinki, katere zgled, volja in vztrajnost so močno vplivali na moje življenje in na to, kaj sem danes.*

Potem je mala Mojca zrasla in se pridružila FRAMI ...

(Smeje) To je bilo kar zanimivo obdobje. Po osnovni šoli sem odšla na gimnazijo v Želimlje. Ta štiri leta so bila zame zelo bogata. Izoblikovala sem močna osebna mnenja, hkrati pa pridobila veliko znanja, ki mi koristi še danes. Ker sem živela v dijaškem domu Janeza Boska, sem odkrivala salezijansko duhovnost in se navduševala nad njihovim delom. FRAMI v Nazarjah se prva tri leta nisem pridružila, smo se pa velikokrat srečali in oblikovali so se začele razne interne šale o frančiškanih in salezijancih 😊, a na koncu sem le

popustila in se nisem več upirala. Po več spodbudah takratnega patra pri nas in moje sestre Katje sem se jim naposled le pridružila.

Kdaj si se odločila, da boš pot Frančiškove duhovnosti nadaljevala v OFS? Kakšna je bila priprava na zaobljube? Kdaj si naredila zaobljube?

Mojca: Aktivno sem začela sodelovati v našem bratstvu v Nazarjah po lanskoletnem volilnem kapitlju. Izvoljena sem bila za bratsko animatorko in z veseljem sem prevzela vlogo povezovanja mladih s starejšimi. Moja pot v OFS je mogoče zanimiva zato, ker na začetku nisem čutila prav velike želje

ali potrebe po vključevanju v bratstvo, čeprav sem že izrekla obljubo, vendar pa ta želja in pripadnost naraščata z vsakim dnem.

Zdi se, da se kar nekaj mladih »izgubi« na prehodu iz FRAME v OFS. Kaj misliš, zakaj? Kaj bi mi, OFS, lahko naredili, da bi se nam mladi rajši pridružili?

Mojca: Težko navedemo neki konkreten razlog, zakaj je prehod iz FRAME v OFS tako majhen. Sama največkrat pomislim, da je mogoče krivo to, ker ni močnega stika med FRAMO in OFS, da bi mladi videli, kako bratstvo diha, kako potekajo njihova srečanja, kako je videti hoja za sv. Frančiškom v vsak-

danjem življenju. Drugi vidik, ki bi ga želela poudariti, pa je, da mladi nočejo prevzemati odgovornosti. Obljuba je mnogo več kot nekaj izrečenih besed. Obljuba s seboj prinese vsakodnevni trud, to pa je nekaj, kar za današnji svet postaja pretežko, saj se nam vsenaokrog obljublja lagodno življenje, ne da bi se zanj pretirano potrudili. Misel na trud lahko mlade tudi prestraši.

Kaj si želijo mladi od bratov in sester OFS? Kje bi jim lahko prišli bližje? Kje bi lahko bolje sodelovali?

Mojca: OFS in mladi bi morali sodelovati na župnijski ravni, skupaj bi lahko preživljali več časa. Bodisi na občasnih skupnih srečanjih bodisi pri dejavnostih

v korist bližnjemu ali župniji. Mladi potrebujejo tudi zavedanje, kaj pomeni Frančiškova družina, in v to družino bi se morali čutiti povabljeni in sprejeti.

Imaš kot bratska animatorka že kakšne načrte za naprej? Kako vidiš prihodnja tri leta, čemu bi rada dala poudarek?

Mojca: Kot bratska animatorka se bom najprej potrudila, da se o tej funkciji kaj več naučim ☺. Želela bi si povezovanja z drugimi bratskimi animatorji. Ker je bratski animator nova funkcija in še ni natančno oblikovana,

bi bilo dobro, da gradimo tudi v tej smeri. Ker pa naloge in ideje neke funkcije težko oblikujemo le v teoriji, bi bilo dobro, da vse to nabiramo v praksi. To bi rada dosegla z obiski skupin Frančiškovih otrok in FRAME, ki delujejo v Sloveniji.

Draga Mojca, hvala za tvoje razmišljanje in načrte. Pristrčno dobrodošla med nami! Veselimo se sodelovanja s tabo in Bog ti daj moči in veselja pri delu!

Pogovor pripravila
Mateja Trajbarič OFS

Izsek iz intervjuja »Med nami«

Monika Midverytė, avgusta 2018 je v Litvi potekal 3. kongres OFS in FRAMA. Zelo si bila vključena v pripravo srečanja. Občudovali smo tebe in vse tvoje sodelavce zaradi organizacijskih in drugih sposobnosti. Čutili smo, da je poleg vaše angažiranosti še nekaj, kar vas je gnalo in vam dajalo moči, veselja, ki se je pretakalo na vse udeležence kongresa. Povej nam kaj o ozadju, o tem, kako so bratje in sestre z molitvijo podpirali delo kongresa.

Da, prav imaš, na kongres smo se pripravljali z molitvijo. Najbolj nas je povezovalo romanje ikone Kraljice Fran-

čiškove družine, ki je pred kongresom obiskala vsa krajevna bratstva OFS in FRAME v Litvi in tudi vsa praznovanja. Brate in sestre v krajevnih bratstvih smo prosili, naj molijo rožni venec za kongres in prosijo za pomoč Svetega Duha. Devet dni pred začetkom smo molili devetdnevno na čast Svetemu Duhu. K molitvi devetdnevne smo povabili tudi vse udeležence kongresa po vsej Evropi.

Glede na to, koliko časa in napora ter žrtev smo morali vložiti v ta dogodek, sem bila prepričana, da ne bo dovolj, če bo kongres zgolj prijetno druženje, zabava. Zato sem prosila Gospoda: »Prosim, dragi Bog, pošlji svojega Duha, obnovi nas, opravi svoje delo, sicer bodo vsi naši napori brez pomena.«

Studenci za Afriko –

Od letošnjega leta na pobudo Frančiškovega svetnega reda (OFS) in Frančiškove mladine (FRAMA) iz Litve, ki je bila dana lani novembra na generalnem kapitlju OFS, poteka akcija Studenci za Afriko (Well4Africa). Pobuda, katere cilj je zbrati sredstva za izkop treh vodnjakov v Ugandi, Malaviju in Zimbabveju (vsak stane okrog 38.000 evrov) in smo jo že opisali v Bratu Frančišku št. 5 (september/oktober 2018), je rodila prve sadove. Konec novembra 2018 so tako začeli s kopanjem vrtin v Malaviju in Ugandi. V manj kot 10 dneh so prišli do vode v kraju Namane, škofija Blantyre v Malaviju, medtem ko dela v župniji Kihani (škofija Mbarara) v Ugandi še potekajo (predvidevajo, da se bodo zaključila v roku nekaj mesecev).

Hvala vsem, ki ste se že odzvali na pobudo. Sicer pa se denarna sredstva še zbirajo, pomagajte lahko z nakazilom na spodnji transakcijski račun:

TRR: SI56 0430 2000 3307 102

Koda namena: CHAR

Namen: Studenci za Afriko

FSR SLOVENIJE

PREŠERNOV TRG 4, 1000 LJUBLJANA

Zelo sem srečna, ker se je med kongresom čutila prisotnost Svetega Duha. Gospod je bil z nami. Eden izmed dokazov za to so bili tudi odnosi med člani organizacijskega odbora. Kljub utrujenosti in nekaterim nepričakovanim spremembam ni bilo preprirov ali napetosti, vsi smo služili in si medsebojno pomagali v duhu veselja.

Resnično, to vaše veselje je bilo nalezljivo. Povej, ali se že kažejo kaki konkretni sadovi?

Moja duša je polna veselja, ker vidim, da se je molitveno življenje v evropski Frančiškovi družini poglobilo. Ikona Kraljice Frančiškove družine je začela svojo pot po Evropi v Ukrajini. (Sporočite nam, če želite, da bi prišla tudi k vam v Slovenijo.) Na Facebook strani Regina Familiae Franciscanae lahko vidimo, kako srečni in navdušeni so bratje in sestre v krajevnih bratstvih v Ukrajini (velikokrat tudi bolni in ostareli), ko jih obišče Božja Mati in se čutijo povezani z veliko Frančiškovo družino. Pravijo, da tako začutijo pripadnost. Ikona bo nadaljevala pot v Latvijo, kamor bo prispela 18. novembra – na dan spomina na osvoboditev Latvije. Nato bo odšla v Švico in potem na Slovaško.

Srce mi poje tudi zaradi velikega uspeha socialne pobude Studenci za Afriko (Well4Africa). Zbrali smo že 51.000 evrov in bomo lahko pomagali vsem trem skupnostim, kjer smo namestili izkopati studence. Začenjajo se dela v Ugandi in Malaviju. Veliko časa nam vzame priprava dokumentacije, ker je treba vse natančno opraviti, vendar bodo rezultati kmalu vidni. Vas bomo sproti obveščali! Pogovarjala sem se s predsedstvom CIOFS in smo se dogovorili, da bo Well4Africa trajni projekt OFS.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (43)

XLIII.

Kako je brat Konrad iz Offide **po-**boljšal mladega brata, ki je nadlego-
val svoje tovariše. Kako se je ta brat
po smrti prikazal bratu Konradu in
ga prosil, naj moli zanj in kako je bil
naposled z njegovo molitvijo rešen
strašnega trpljenja v vicah.

Brat Konrad iz Offide, čudoviti po-
speševalec evangelijskega uboštva in
vodila svetega Frančiška, je živel tako
verno življenje in imel pri Bogu tako
veliko zasluženje, da ga je ljubi Kristus
počastil v življenju in po smrti z mno-
gimi čudeži.

Zgodilo se je med drugim, da je pri-
šel nekega dne kot gost v samostan v
Offidi, kjer so ga bratje naprosili, naj iz
ljubezni do Boga in do bližnjega posva-
ri mladega brata, ki se je tako otročje,
neredno in nebrzdano obnašal, da je
motil stare in mlade v samostanski dru-

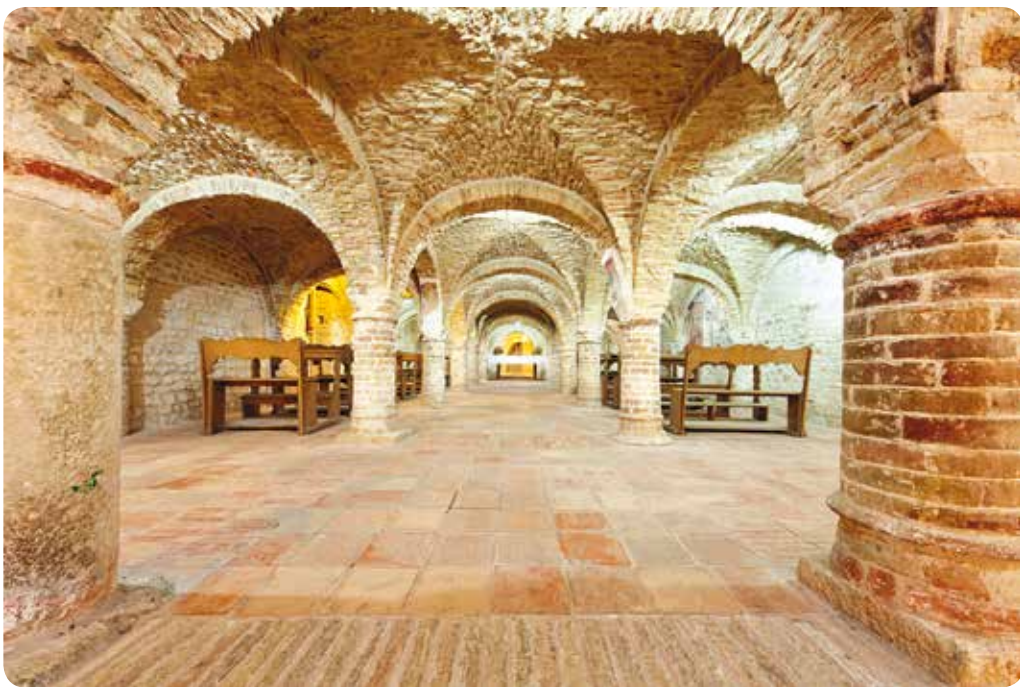

žini in se malo ali nič brigal za službo
božjo in druga redovna pravila. Iz usmi-
ljenja do njega in po prošnjah bratov
je brat Konrad zato poklical mladeniča
na stran in ga z gorečo ljubeznijo tako
uspešno in spodbudno poučil, da se
je s pomočjo božje milosti spremenil

v obnašanju iz otroka v zrelega moža:
postal je tako ubogljiv in dober, skrben
in pobožen, a poleg tega še tako miren
in postrežljiv ter vnet za vse, kar je kre-
postnega, da so bili sedaj vsi zadovoljni
z njim in potolaženi tako, kakor se je
prej vsa družina spotikala nad njim. In
vsi so ga zelo ljubili.

Kmalu po tej spremembi je bilo
Bogu všeč, da je mladenič umrl, kar je
brate silno užalostilo. Le nekaj dni po
smrti se je njegova duša prikazala bratu
Konradu, ko je ta pobožno molil pred
oltarjem tistega samostana, in ga kot
očeta spoštljivo pozdravila. In brat Ko-

nrado jo vpraša: "Kdo si?" Ta odgovori: "Duša onega mladega brata sem, ki je te dni umrl." In brat Konrad pravi: "O predragi sin, kako je se teboj?" Nato odgovori duša: "Po milosti božji in vašem nauku se mi dobro godi, ker nisem pogubljena. A zaradi nekaterih svojih grehov, ki jih nisem utegnila zadostiti, moram trpeti hude muke v vicah. Prosim te torej, oče, da mi tako, kot si mi v življenju iz usmiljenja pomagal, pomoreš tudi sedaj v tem hudem trpljenju s tem, da zmolíš zame kak očenaš. Zakaj tvoja molitev je pred božjim obličjem močno prijetna."

Brat Konrad je tedaj v svoji ljubezni rad uslišal njeno prošnjo in molil zanjo enkrat očenaš ter dodal: "Bog ji daj večni mir in pokoj!" Duša pa je rekla: "O predragi oče, koliko dobrega in koliko hladila čutim! Prosim te, izmoli še en očenaš!" In brat Konrad ga

izmoli, in ko odmoli, pravi duša: "Sveti oče, ko molíš zame, se počutim vsa olajšana! Zato te prosim, da ne nehaš zame moliti."

Ko brat Konrad vidi, kako zelo pomaga njegova molitev tej duši, zmolí sto očenašev, in ko jih odmoli, pravi duša: "Zahvalim se ti, predragi oče, v božjem imenu za ljubezen, ki si mi jo izkazal! Zakaj tvoja molitev me je rešila vsega trpljenja in zdaj grem v nebeško kraljestvo." Po teh besedah je duša izginila.

Da bi brate razveselil in pokrepčal, jim je tedaj brat Konrad po vrsti povedal vso to prikazen.

V slavo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve napisal br. Miran Špelič.*

43. premišljevanje

Po Frančiškovih rožicah sledimo podobnim zgodbam o čudežih njegovih sobratov iz druge generacije; v tej rožici srečamo spet brata Konrada iz Offide.

Prva tema, s katero se lahko soočimo pri branju te rožice, je odraščanje in opustitev otročjosti. To se kaže zlasti v odgovornem sprejemanju reda. Zanimivo je, da otročjega brata skupnost ni kaznovala, ampak ga je kar prenašala, prosila pa je za pomoč mimoidočega karizmatičnega brata. Morda bo njemu uspelo nerednega brata pripeljati k resnosti.

Druga tema, ki nas nagovori je bratško opominjanje, ki je potrebno v sleherni skupnosti. Konrad brata ne izpostavlja sramoti in zasmehu, pač pa se z njim pogovarja na štiri oči in z veliko ljubezni. Bratovo spreobrnjenje je nekakšen čudež, ki so ga vsi zelo veselili.

Tretja tema je molitev za rajne in možnost pomagati dušam v vicah. Konrad, ki je mlademu bratu pomagal v njegovem življenju, mu lahko pomaga tudi po smrti, in sicer zdaj z molitvijo. Iz pripovedi zvemo, da že najmanjša molitev pomaga, ko pa je te molitve ogromno (sto očenašev kot simbol nečesa velikega), duša ne doživi le olajšanja, ampak je celo dokončno rešena iz vic.

Na podoben način so se pri benediktincih oblikovale gregorijanske maše; zanimivo, da se v izročilu Frančiškovih bratov na osnovi te pripovedi ni razvila stotica očenašev. Že ni bilo toliko magične miselnosti, da bi iz enega primera naredili splošen recept.

*Pregledal in odmeve napisal
br. Miran Špelič.
Se nadaljuje.*

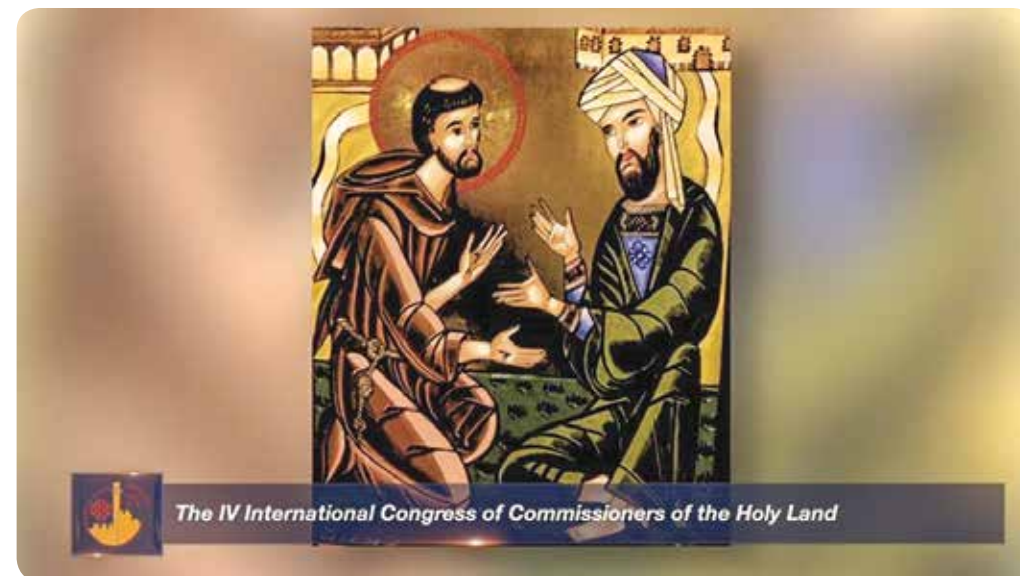
Četrty mednarodni kongres komisarjev za Sveto deželo v Jeruzalemu

Od 25. novembra do 2. decembra 2018

Zodgovornostjo in skrbjo za podporo svetim krajem v Izraelu, Palestini, Egiptu, Siriji, Jordaniji, Libanonu, na Cipru in na Rodosu, ki so povezani z bibličnimi kraji in dogodki tako Stare kakor Nove zaveze, se je odvijal 4. kongres v Jeruzalemu. Že 800 let traja ta odgovornost, začeniši z našim ustanoviteljem sv. Frančiškom Asiškim.

Kako velika gorečnost do zemeljske domovine našega Gospoda Jezusa Kristusa je bila v sv. Frančišku Asiškem, je bilo razvidno že leta 1217, ko je na Vzhod poslal prve brate. V letu 2019/20

pa bomo praznovali tudi njegov odhod na Vzhod. Zelo malo je razpoložljivih dokumentov, ki bi v podrobnostih poročali o tem Frančiškovem romanju. Vsekakor je bilo tu mesto Ancona, od koder naj bi sv. Frančišek odjadral z neko križarsko barko. Omeniti velja tudi dalmatinska mesta, kjer kar po vrsti zatrjujejo, da jih je Frančišek obiskal na poti na Vzhod. Zaradi pomanjkanja dokumentov imamo le pobožna izro-

čila. Pomanjkanje dokumentacije bi lahko temeljilo tudi na papeževi prepovedi romanj, ker je bil Vzhod takrat večinoma že v muslimanskih rokah in so bile obvezne dajatve za obisk. In tako je papež hotel preprečiti denarno podporo islamski oblasti. Verjeten razlog je gotovo tudi v tem, da se bratje o Frančiškovem romanju niso razpisali, ker naj bi bilo Frančiškovo romanje na Vzhod tudi prekršek zoper papežovo odločitev.

In vendar je sv. Frančiška gnala ena sama želja, da bi namreč poglavarju Vzhoda sultanu Malik al-Kamilu govoril o Jezusu Kristusu. In s to edinstveno gorečo željo se je sv. Frančišek odpravil na pot na Vzhod.

Na kongresu komisarjev v Jeruzalemu se nas je zbralo kar 70 in še sodelavci na raznih komisariatih. Nedelja je bila določena, da sami opravimo romarske pobožnosti, kot se za romarja spodobi. Popoldne sem si pa privoščil posebno poslastico: preizkus nove linije in proge

Jeruzalem–letališče Ben Gurion. Ker sem tudi ljubitelj železnic, sem se odpravil s tramvajem št. 1 na postajo Jerusalelem Central, globoko v zemlji pa je vkopana nova postaja Jerusalem-Yitzhak Navon. Potrebno je nabaviti plastično vozovnico Kav-Kav, ki je bila to nedeljo v akciji, zastonj. Do konca leta je pa še akcijska cena na letališče Ben Gurion – tudi zastonj. Tako mi je bilo nedeljsko popoldne dano s presenečenji.

Vsi dnevi kongresa so imeli zelo natrpan program. Tako smo že v ponedeljek v Božjem grobu somaševali s kardinalom Leonardom Sandrijem, prefektom kongregacije za Vzhodne Cerkve. V dopoldanskem času nas je še posebej nagovoril, prav tako pa tudi p. Francesco Patton, kustos Svete dežele. Večer smo preživeli v dvorani zadnje večerje s slovesnimi večericami, kar je bila res izjema glede na uredbe, ki tam veljajo. Naslednje dneve so nas presenetili profesorji z bibličnega instituta SBF v Jeruzalemu: prof. Inmaculada Rodríguez

Torné, p. Eugenio Alliata, p. Gregor Geiger, ki je po rodu Nemec in se je predstavil kot avtor obsežnega vodnika po Sveti deželi. Izdaja je v nemščini in najnovejši prevod tudi v italijanščini. Zaenkrat je preobsežno delo, da bi ga lahko prevedli in izdali tudi v slovenščini. Sklepna sv. maša je bila pod vodstvom p. Marcela Ariela Cicchinellija le v španskem jeziku. Ugotavljajo namreč, da se kustodija Sv. dežele od nekdanje večine bratov iz Italije počasi preoblikuje v špansko govoreče področje, saj je veliko bratov iz

Srednje in Južne Amerike, kjer govorijo špansko.

V sredo smo imeli biblične ekskurzije: pravoslavni samostan Mar Saba, sv. Teodozij, Herodion, Jeruzalem z izkopaninami Ofel, Siloa in Samarija z goro Garizim, Nablus, Sebasta, grob Janeza Krstnika ... Treba se je bilo razdeliti v skupine in preživeli smo bogat dan.

Sledil je četrtek z novimi predavatelji in dostojanstveniki iz Vatikana ter delom po jezikovnih skupinah. Večer pa v vrtu Getsemani: molitvena ura, ki je napolnila baziliko Jezusovega smrtnega boja. Bratje v Getsemaniju so nam najprej dali na razpolago prostor in čas za meditacijo pod getsemanskimi oljkami, nato v procesiji v baziliko, skalo Gospodovega smrtnega boja pa so posuli z rdečimi cvetnimi listi vrtnic, da so predstavljale kaplje Gospodove svete krvi. Globoko molitveno doživetje obogateno z župnijskim zborom katoliške župnije v Jeruzalemu.

In petek naj bi bil pričakovano bolj

kratek. Judje končajo z delom običajno že opoldne, da se pripravijo na šabat. Mi pa smo imeli edinstveno priložnost, molitev križevega pota po ulicah Jeruzalema, Via Dolorosa. Nekako 200 frančiškovi bratov po ulicah Jeruzalema!? Lepo pričevanje.

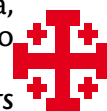
V soboto in nedeljo pa Betlehem. Zakaj? Sobota pred prvo adventno nedeljo ohranja starodavni običaj: slovesni vhod kustosa Svete dežele v votlino Jezusovega rojstva. Izraelska policija ima nalogo, da kustosa v spremstvu pripelje do vrat Palestine, kustos ima namreč status diplomata. Na nadzorni točki sledi izročitev palestinski policiji, ta pa ga pospremi ga do trga pred baziliko. Edinstven prizor! V špalirju pred baziliko ga pričaka spet množica frančiskanov, skavtov, domačinov, romarjev, župana Betlehema in občinskega vodstva, pa še zastopnik palestinskega predsednika Abasa ... In kustos se pokloni Jezusu na kraju rojstva, sledi slovesni Te Deum. In bratje v Betlehemu so vso to množico pogostili, ampak le na kratko. Sledile so slovesne večernice v cerkvi sv. Katarine, in ko se je pelo »Magnificat«, je kustos prižgal

prvo svečko na adventnem vencu. Sledil je samo kratek odmor in nato nova pobožnost: slovesno bogoslužno branje za prvo adventno nedeljo. Noč je že bila, ko smo se vrnil v Jeruzalem.

Prva adventna nedelja v Betlehemu. Skupna sv. maša z betlehemske župnije, komisariji pod vodstvom kustosa, navzoč je bil tudi nuncij Svete dežele. To je res živa župnija, ki ima 650 katoliških družin, poleg tega so še kristjani pravoslavne in grkokatoliškega obreda. Kustos Svete dežele je oba dneva uporabil staro častljivo pravico, namreč škofovsko mitro. Ker je bil po križarski dobi edini predstavnik Svetega sedišča kustos Svete dežele – gvardijan na Sionu, je imel privilegij nositi mitro. In ta privilegij je ostal do danes, čeprav kustos ni škof.

S kakšno romarsko popotnico smo se komisariji vrnili domov? Ne samo z ducati rožnih vencev z oljčnega lesa, ampak z novimi zadolžitvami pri delu za Sveto deželo. Komisar za Sveto deželo umrje stoje, ker dela do zadnjega diha, da se popolnoma iztroši. »Iz ljubezni do Siona ne bom molčal!«

p. Peter Lavrih OFM, CTS

Darovi za Sveto deželo (oktober–november 2018):

- 5 € Anica Škorjanc
- 10 € Ivanka Požaršek, Frančiška Turk
- 15 € Alojzija Munda
- 20 € Mara Vilar, Gašper Blažič,
Tončka Zalaznik
- 28 € Stanislav Stanič
- 30 € Miro Hribar, Terezija Kocmur,
Marija Stibilj
- 50 € Nada Julijana Smolnikar
- 60 € Dolores Omahen, Nika Beravs
- 200 € Terezija Kostrevec
- 588 € Skupaj**

Romanje na Ciper

po poteh apostola PAVLA in Barnaba
od 25. do 29. aprila 2019

Po poteh, ki sta jih na prvem misijon-skem potovanju prehodila apostola Pavel in Barnaba, v krajih Salamina in Pafos (Apd 13,1-13), pa tudi obisk Lazarjevega drugega groba glede na starodavno izročilo. Ciper ima štiri katoliške župnije (Nikozija - Sveti Križ, Limasol - sv. Katarina, Larnaka - Naša milostna Gospa, Pafos - sv. Pavel), ki so del jeruzalemske škofije - patriarhata in jih upravljajo frančiškani, ki so na Cipru že od začetka reda, več kot 800 let. Romanje bo v času, ko bodo vsi kristjani na Cipru, tudi katoličani, slavili velikonočne praznike: po julijanskem (pravoslavnem) koledarju.

Program:

25. 4.: Odhod iz letališča v Celovcu – avtobus iz Ljubljane ob 5.00 zjutraj. Polet do Dunaj – Larnaka, pristanek ob 14.30. Obisk starodavne cerkve z grobom sv. Lazarja, sveta maša, nastanitev in večerja.

26. 4.: Ogled arheološkega najdišča starodavnega mesta Kúrion: rimsko gledališče, zgodnjekrščanska bazilika; mesto Pafos: Pavel in Barnaba pred prokonzulom, cerkev Panagia Chrysopolitissa, steber sv. Pavla, mozaiki, Tezejeva hiša, pristanišče, odkoder sta Pavel in Barnaba s sodelavci odplula, sveta maša. Vrnitev v Larnako, večerja in po želji udeležba pri posebni pravoslavni procesiji velikega petka.

27. 4.: Sveta maša. Dan za osrednji del otoka: do pobočja najvišje gore na otoku, Olimp ali Hionístra, obisk Marijine cerkve (Asinu) pri kraju Nikitari in samostana Svetega Križa, v vinorodnem okolju. Vrnitev v Larnako, večerja in po želji sodelovanje ob 23.00 pri pravoslavnem obredu velikonočne vigiliije.

28. 4.: Pravoslavna velika noč, sveta maša. Ogled mesta Salamina (na turškem delu otoka): tam sta pristala Pavel in Barnaba: Samostan sv. Barnaba iz leta 477. Mesto Famagusta, zapuščeno mesto duhov, v času križarjev pa je bilo škofija. Vrnitev v Larnako, večerja.

29. 4.: Sveta maša, še malo vpogleda v razne ciprske navade in jedi. Popoldne vrnitev - polet ob 16.50 na Dunaj in naprej v Graz. Z avtobusom do Ljubljane, prihod v nočnih urah.

Cena romanja: za člane društva - 820 € (pri udeležbi 40 udeležencev) 860 € pri udeležbi 25 ali več oseb.

V ceno je vključeno: nezgodno zavarovanje, hotelska namestitev na osnovi polpenzionov, prevoz na letališče in nazaj v Ljubljano.

V ceno ni vključeno: pijača pri obrokih in napitnine za vožnje in lokalne vodiče, cca. 15€ po osebi (se zbere posebej na Cipru).

PRIJAVE sprejemamo takoj, oz. do zasedbe mest - največ 40 romarjev:

Po prijavi boste prejeli podatke za plačilo akontacije romanja 300 €, ostalo se plača 3 tedne pred odhodom. Doplačilo za enoposteljno sobo - 100 €.

Romanje je poučno ravno zaradi sv. Pavla in sv. Barnaba, posebej tudi zaradi možnosti udeležbe pri slavlju pravoslavne liturgije velikonočnega tridnevja.

Voditeljja: prof. Bogomir Trošt in p. Peter.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Izdelava cvetja iz krep papirja

Ko se po Rebernicah na pobočju Nanosa spustimo v zgornjo Vipavsko dolino, je prva vas Podnanos – nekdanji Šentvid (po domače Šembit). Tu je nastala slovenska himna skladatelja in duhovnika Stanka Premrila, tu je bil duhovnik Matija Vertovec, avtor prve knjige o vzgoji trte in pridelavi vina *Vinoreja*. Vas je znana tudi po tem, da so tam snemali film *Tistega lepega dne*. Veliko zanimivega se je tu dogajalo in se tudi sedaj.

Poleg močne pevske tradicije je zelo lepa navada oblikovanje papirnatega cvetja. Nekatere ženske to delajo vse leto za razne priložnosti in namene. Množično pa se zberejo dan pred cvetno nedeljo, da butare (pri njih rečejo, da nosijo oljko) okrasijo s papirnatim cvetjem. Pri tem jim pomagajo otroci, ki se ob spretnih rokah starejših hitro naučijo izdelave cvetja, in tako se to prenaša iz roda v rod.

Otroci začnejo z najbolj preprostimi cvetovi. Kvaliteten krep papir razrežejo na 15 cm dolge trakove, široke 4 cm. Na

sredini trak zasukajo in zapognejo. Sedaj je potrebno cvetni list oblikovati, da je izbočen. Ko imajo 5 cvetnih listov, oblikujejo še kroglico iz mehkega papirja in jo zavijejo v krep papir za sredino cveta. Cvet sestavijo in povežejo s tanko žico. Za pecelj služi tanka paličica. Zarijejo jo v spodnji del cveta in povijejo z zelenim krep papirjem do konca peclja. Ob povijanju dodajo tudi kak list.

Vsakoletna razstava nudi pisano paleto posameznih cvetov, šopkov in raznih kompozicij. Tu se pokažeta spretnost in umetniški navdih. Ob koncu razstave podarijo cvetje obiskovalcem, prostovoljne prispevke pa namenijo v dobrodelne namene – letos so jih namenile za obnovo kamnite cerkvene strehe.

Nagradna anagramska izpolnjevanka

S pomočjo med seboj pomešanih opisov poiščite anagrame podanih 10 pojmov in jih poleg njih vpišite v lik. (Anagrami so besede, ki so sestavljene iz enakih črk, npr. BLAŽENOST – SLABOTNEŽ, GOBAVOST – BOGASTVO, ALERGIJA – GALERIJA). Rešitev sestavljajo navpično brane črke na osenčenih poljih.

Sestavila: Frančiška Pavlič

- ☞ bolnik
- ☞ denar, proizvodna sredstva, finančne naložbe, ki prinašajo dohodek
- ☞ gib, navadno z rokami, s katerim se kaj izraža ali poudarja
- ☞ izdelovalec glinaste posode
- ☞ lastnost, stanje slepega
- ☞ okrogla mehka čepica
- ☞ oseba ženskega spola do pubertete
- ☞ pogonski stroj z lopatami, ki spreminja pogonsko energijo pare, plina ali vode v mehansko delo
- ☞ predel, območje za lov in gojitev divjadi
- ☞ star moški

STOPALO							
TRIBUNA							
TIPALKA							
ČOLNAR							
KABARET							
VOLIŠČE							
CESTAR							
KADILEC							
TRKANJE							
PINCETA							

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **Pater Vendelin Vošnjak**.

Na uredništvo ste poslali 31 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Nina Žibert**, Vegova 28, SI-1251 Moravče.

2. nagrada: **Franc Sladič**, Mestne njive 4, SI-8000 Novo mesto.

3. nagrada: **Mitja Pikl**, Nušičeva 12, SI-3000 Celje.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. februarja 2019. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo;

2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;

3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Christian Gostečnik OFM
PSIHOANALIZA IN SAKRALNO IZKUSTVO

Psihoanalitična relacijska paradigma predpostavlja, da imata tako religiozni kot nereligiozni človek svoje psihične razloge za vero oziroma nevero. Zato je pomembno ugotoviti v kakšnega Boga verujoči veruje oziroma v kakšnega Boga neverujoči ne veruje. Tudi religiozna oseba namreč ne veruje v Boga v katerega nereligiozna oseba ne veruje ali ne more verjeti.

format 15 × 20,5 cm
trda vezava
obseg 456 strani
cena 20 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

